

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gersdorf (sprawozdawca)

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z wniosku [...] A. [...] spółki z o.o. w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
z udziałem zainteresowanych: D. D., T. M., W. M., P. S., A. T., M. Z.
o ustalenie podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 stycznia 2014 r.,
zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 sierpnia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 sierpnia 2013 r., sygn. III AUa [...] Sąd Apelacyjny w [...], Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, odrzucił skargę kasacyjną [...] „A. [...]”, Spółki z o.o. w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 czerwca 2012 r.

Rozstrzygnięcie to poprzedziło wezwanie skarżącego do uzupełnienia braków formalnych skargi kasacyjnej przez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia, przy uwzględnieniu wysokości należnych składek obliczonej od przychodów każdego z ubezpieczonych, zainteresowanych D. D., T. M., W. M., P. S., A. T. i M. Z., w każdej odrębnie wydanej i zaskarżonej decyzji,

bez sumowania tych wartości (art. 21 k.p.c.). Wezwany podał, że wartość przedmiotu zaskarżenia ustalona w sposób wskazany przez Sąd wynosi w sprawie wymienionych zainteresowanych odpowiednio 1.541 zł, 3.553 zł, 1.330 zł, 2.199 zł, 1.767 zł oraz 2.637 zł. W ocenie Sądu Apelacyjnego wartość przedmiotu zaskarżenia należało liczyć odrębnie dla każdego ubezpieczonego. Ponieważ w każdym przypadku była ona niższa niż 10.000 zł, skarga kasacyjna – stosownie do art. 398² § 1 k.p.c. nie przysługuje.

W zażaleniu skarżący zarzucił naruszenie przepisów postępowania – art. 21 k.p.c. w związku z art. 398²¹ § 2 k.p.c. przez ich niezastosowanie i błędne przyjęcie wartości przedmiotu zaskarżenia w kwotach podanych na wezwanie Sądu oraz niezasadne odrzucenie skargi kasacyjnej z naruszeniem art. 72 § 1 pkt 2 k.p.c. przez przyjęcie, że zainteresowani - pracownicy powoda - występują w sprawie jako współuczestnicy formalni. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] w celu nadania biegu skardze.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Spór w sprawie objętej zażaleniem dotyczy ustalenia wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zainteresowanych zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tj. Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) i nie obejmuje kwestii, w których skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. Stosownie do art. 398² § 1 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 10.000 zł.

Wyrokiem, od którego została wniesiona skarga kasacyjna, Sąd Apelacyjny rozpoznał apelację od wyroku Sądu Okręgowego wydanego wskutek odwołania płatnika w przedmiocie wysokości składek należnych z tytułu zatrudnienia zainteresowanych. Płatnik - [...] „A. [...]”, Spółka z o.o. - został zobowiązany do zapłaty składek w kwotach wynikających z decyzji wydanych osobno wobec każdego z tych pracowników i wniósł oddzielne odwołania od każdej decyzji.

W tym stanie rzeczy wartość przedmiotu sporu wyznaczały przypisane w decyzjach kwoty do zapłaty. Wartość ta utrzymała się w zakresie rozstrzygnięcia sądowego; sąd rozstrzygał sprawy, łącząc je do wspólnego rozpoznania.

Sąd Najwyższy przyjmował, że możliwe jest objęcie jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających płatnikowi podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne zatrudnionych pracowników (por. postanowienie z dnia 17 kwietnia 2009 r., II UZ 12/09), jednak bez wpływu na wartość przedmiotu sporu. Połączenie - na podstawie art. 219 k.p.c. - kilku oddzielnych spraw w celu ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia jest zabiegiem technicznym, który nie prowadzi do powstania jednej nowej sprawy i nie pozbawia połączonych spraw ich odrębności oraz nie zmienia faktu, że łącznie rozpoznawane i rozstrzygane sprawy są nadal samodzielnymi sprawami. W konsekwencji o dopuszczalności skargi kasacyjnej decyduje wartość przedmiotu zaskarżenia w każdej z tych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2013 r., II CSK 105/13, z dnia 3 lutego 2012 r., I CZ 164/11, z dnia 21 kwietnia 2011 r., z dnia 2 lipca 2009 r., III PZ 5/09), w których ubezpieczeni pracownicy są zainteresowanymi w rozumieniu art. 477¹¹ k.p.c.

Inna byłaby wartość przedmiotu sporu tylko wówczas, gdyby jego przedmiotem była decyzja ustalająca łączne zobowiązanie płatnika jako zobowiązanego z wielu tytułów ubezpieczenia względem każdego pracownika. Sąd Najwyższy nie wykluczył, a nawet postulował wydanie takiej decyzji (por. postanowienie z dnia 11 maja 2012 r., I UZ 17/12, OSNP 2013 nr 11-12, poz. 141). Należy jednak mieć na względzie konieczność równoczesnego wydania decyzji zakreślających przedmiot zobowiązania częścią składki ubezpieczeniowej każdego z ubezpieczonych (art. 16 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych) i jego osobny tytuł ich zaskarżenia przez każdego z pracowników.

W przeważającej liczbie orzeczeń Sąd Najwyższy uznał za niedopuszczalne skargi kasacyjne w sprawach, których wartość zaskarżenia wynikała z łączenia w postępowaniu sądowym spraw dotyczących zaległości składkowych płatnika za poszczególnych pracowników (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2010 r., I UZ 11/10, I UZ 8/10, I UZ 12/10, I UZ 13/10; z dnia 18 maja

2010 r., I UZ 29/10 i z dnia 20 września 2010 r., I UZ 116/10; z dnia 22 lipca 2009 r., niepublikowane oraz z dnia 26 czerwca 2012 r., II UK 290/11).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[aw]